

Arrest

nr. 305 465 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 19 augustus 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 april 2023 juni wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 21 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Laghman, hoewel u sinds kort na uw geboorte tot uw komst naar België in Iran woonde, in Najafabad bij Isfahan. U ging in Iran niet naar school, en werkte als bouwvakker.

Uw vader was soldaat en later luitenant in het leger van N.. Hierdoor was de familie van uw moeder, die religieus extremistisch waren, hem slecht gezind, en weigerden hem de hand van hun dochter. Hij ging niettemin met uw moeder op de loop, en woonde nog enkele jaren in Laghman, uit het zicht van de familie van uw moeder die in Kabul woonden. Op een bepaald moment werden twee van uw ooms langs vaderskant echter vermoord, en besloten uw vader en een derde oom van u om naar Iran te vluchten. U groeide hier op, maar werd de slechte behandeling die u te beurt viel vanwege de overheid en de Iraniërs beu, en besloot daarom om naar Europa te reizen.

Terwijl u op weg was naar Europa, is uw vader met zijn overlevende broer terug naar Afghanistan gereisd om uw grootvader te zoeken, alwaar zijn broer echter twee van uw ooms langs moederskant gedood heeft vooraleer ze terugkeerden naar Iran.

U verliet Iran begin 2020, en reisde naar Griekenland, waar u een jaar vastzat, eerst op Lesbos en later in Athene, vooraleer u kon doorreizen. U kwam vervolgens langs de Balkanroute naar Kroatië, dan via Slovenië en Italië naar Frankrijk, tot u aankwam in België op 18 augustus 2021 en internationale bescherming verzocht op 19 augustus 2021. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: geboorteaktes voor vreemdelingen in Iran, een document omtrent de scholing van uw broer, en enkele pagina's uit het militair boekje van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Iran kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

Het loutere gegeven lange tijd in Iran te hebben verbleven is ook niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden wederom gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan. Merk ook op dat u niet aannemelijk maakt werkelijk onafgebroken in Iran gewoond te hebben voor lange tijd (zie infra).

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren, omdat uw vader indertijd uw moeder geschaakt heeft, en het gezin vanaf uw tweede levensjaar in Iran woonde, en de familie van uw moeder u zou kunnen doden bij een terugkeer naar Afghanistan. U bent er niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven, zoals een Afghaans paspoort of een taskara. U legt enkel een document voor waarvan u verklaart dat uw familie dit kreeg na het in beslag nemen van de vluchtelingenkaarten van uw familie (CGVS p. 2, 3; document 1). Uit vertaling van dit document blijkt het primo evenwel te gaan om een document voor de erkenning van in Iran geboren buitenlandse kinderen, niet om een document ter vervanging van een vluchtelingenkaart.

Tevens bevat dit document secundo uw naam niet (leesbaar), hoewel er wel een datum op voorkomt die overeenkomt met uw voorgehouden geboortedatum (5/10/1374 Perzische kalender, [...] december 1995 Gregoriaanse kalender). Tevens vermeldt het document echter dat deze persoon op die datum geboren is in de [...] straat, een straat in Isfahan, terwijl u zelf verklaarde geboren te zijn in Afghanistan en daar zo'n twee jaar gewoond te hebben (CGVS p. 3).

Bovendien blijkt dat u tertio in Griekenland en Kroatië voorhield een andere leeftijd te hebben (Grieks antwoorddocument dd. 28 september 2021 ref. IN [...]; antwoorddocument Kroatië dd. 29 november 2021, ref. [...]), waardoor zelfs de zwakke band die u met het door u voorgelegde document hebt, op losse schroeven komt te staan. Gewezen op uw verklaringen in Griekenland en Kroatië, stelt u dat u uw werkelijke leeftijd niet wist op dat moment, en dat pas achteraf van uw vader hoorde dat u eigenlijk een vijftal jaar ouder was (CGVS p. 4). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat u niet werkelijk zou weten hoe oud u was, zeker niet met een marge van 5 jaar.

U had quarto trouwens voor de DVZ nog verklaard dat uw familie nooit vluchtelingenkaarten gehad zou hebben (verklaring DVZ dd. 8 september 2021, afdeling 29.), waardoor uw verklaring over het verliezen van vluchtelingenkaarten een contradictoire toevoeging achteraf blijkt te zijn. Hier op gewezen, steekt u dit op een begripsverwarring (CGVS p. 3), een weinig overtuigend excuus.

Ten tweede legt u ook afwijkende verklaringen af over uw gezinssamenstelling. Bij de DVZ verklaarde u nog dat drie zussen en twee (levende) broers had, zonder verwijzingen naar halfbroers of zussen (verklaring DVZ dd. 8 september 2021, afdeling 17.). Voor het CGVS daarentegen stelt u dat u twee broers, twee zussen, drie halfbroers, en twee halfzussen hebt (CGVS p. 4, 5). U geeft geen verklaring voor deze afwijkende verklaringen (CGVS p. 5).

Over uw vader verklaarde u dan weer dat hij in 1369 afzwaaide als luitenant en werkte met zware wapens (CGVS p. 7), maar het document gedateerd 1369 dat u voorlegt van uw vader vermeldt dat hij gewapend was met een Kalasnikov en een soldaat was (vertaling document 3). Het is daarom maar de vraag of u documenten van uw werkelijke vader voorlegt.

U legt ten derde ook geen enkel (ander) document of enig ander stuk zoals foto's voor die uw (onafgebroken) verblijf in Iran sinds de voorgehouden datum van binnenkomst kunnen aantonen. U zou daar nochtans 23 jaar gewoond hebben, wat het erg vreemd maakt dat u hierover niet meer (en meer overtuigende) stukken zou kunnen voorleggen. Het is voor u nochtans van kapitaal belang om dit aan te tonen, omdat een terugkeer naar Afghanistan (of een werkelijk verblijf sinds uw geboorte aldaar) uw voorgehouden vrees fundamenteel zou ondermijnen.

Samenvattend: u kan uw nationaliteit en identiteit niet aantonen, noch uw lang verblijf in Iran, en legt afwijkende verklaringen af over uw leeftijd en uw gezinssamenstelling. Hierdoor maakt u het voor het CGVS in feite al bij voorbaat onmogelijk om uw voorgehouden vrees voor vervolging terdege in te schatten. Daarnaast zijn er echter ook redenen om te twifelen aan de door u voorgehouden vrees op zich, gebaseerd op de problemen die uw vader zogezegd kent met de familie van uw moeder.

Ten eerste zijn de verklaringen over de problemen van uw vader chronologisch inconsistent. U verklaart dat uw vader uw moeder schaaakte terwijl hij bij het leger zat, en de familie van uw moeder op dat moment bij de taliban hoorde (CGVS p. 6). Uw vader stopte echter al met het leger in 1369 volgens u (CGVS p. 4), wat overeen komt met 1990 – 1991. De taliban zijn pas een beweging geworden in 1994 en aan de macht gekomen in 1996. U zou anderzijds geboren zijn in 1995, en de familie vertrok twee jaar later, dus 1997 (zie supra). Hier op gewezen, pleit u onwetendheid, en dat u deze zaken allemaal pas achteraf hoorde van uw moeder toen u al 20 jaar oud was, en dat u bedoelde dat uw ooms eigenlijk extremisten waren zonder per se bij de taliban te zitten (CGVS p. 6, 7). Deze uitleg komt erg ad hoc over.

Ten tweede verklaart u dat na uw vertrek, uw vader met een oom van u terugkeerde naar Afghanistan om daar uw al decennia vermiste grootvader te gaan zoeken, maar daar in een gevecht verwikkeld raakte waarbij een aantal familieleden van uw moeder omkwamen en ook uw oom dodelijk gewond raakte (CGVS p. 8, 9). Dit is vreemd op verschillende vlakken: dat ze uw grootvader nog zouden gaan zoeken meer dan twintig jaar incommunicado te zijn, dat uw vader zonder legale reisdocumenten zomaar heen en weer kon reizen tussen Iran en Afghanistan, dat uw vader en oom aan wapens konden raken in Iran of tijdens het korte moment dat ze in Afghanistan waren, dat uw vader zomaar zijn (jonge) kinderen en twee vrouwen zonder verblijfsdocumenten achterliet in Iran terwijl hij zijn leven ging riskeren. Gewezen op al deze bemerkingen, kan u hiervoor geen zinnige verklaring geven (CGVS p. 9). Later verklaart u dat telkens u met uw vader praat hij zou beginnen huilen, wat moeilijk te verenigen valt met het beeld van iemand die met zijn broer naar Afghanistan trekt en daar twee leden van een andere familie vermoordt, waar u op gewezen werd en wat u niet kan uitlezen (CGVS p. 10).

Ten derde kan u van niets dat u in deze beweert ook maar een begin van bewijs voorleggen. U kan geen stukken omtrent het huwelijk van uw vader en moeder voorleggen, noch betreffende de incidenten die u voorhoudt tussen de families (moorden allerhande), noch omtrent de positie van uw familie langs moederskant in de taliban – het zou nochtans onder meer een “grote commandant” betreffen (CGVS p. 9, 10).

Ten vierde valt het trouwens ook op dat u verklaart dat twee ooms langs moederskant van u in het Verenigd Koninkrijk zouden wonen (CGVS p. 9), wat uw keuze van België om internationale bescherming te verzoeken merkwaardig maakt als u uw familie langs moederskant zou vrezen. Daar op gewezen, stelt u dat men u in Afghanistan makkelijker zou kunnen vinden en dat men in Europa het recht niet heeft om wraak te nemen (CGVS p. 17), een weinig overtuigend excuus: in moderne geconnecteerde maatschappij is het net makkelijker om mensen terug te vinden, en iemand die wraak wil nemen in een traditionele erezaak laat zich niet tegenhouden door formele wetten van een vreemd land.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De (overige) documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan en Iran eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'.

Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van

artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt."

Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van

augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen

aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout en op de schending van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de vreemdelingenwet, en artikel 16 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2006.

Hij zet het middel als volgt uiteen:

"Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: "De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen: a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren".

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Voorafgaande opmerking : schending van de rechten van de verdedigingen en van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte

Volgens artikel 23 §1 van richtlijn procedure (2013/32/EU): "1. De lidstaten zorgen ervoor dat een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten en die de verzoeker overeenkomstig de bepalingen van het nationale recht bijstaat of vertegenwoordigt, toegang heeft tot de informatie in het dossier van de verzoeker op grond waarvan een beslissing is of zal worden genomen".

Volgens artikel 46 van hetzelfde richtlijn: "1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen (...). 4. De lidstaten stellen redelijke termijnen en andere vereiste voorschriften vast opdat de verzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens Hd 1 kan uitoefenen. De termijnen maken het uitoefenen van dit recht niet onmogelijk of uiterst moeilijk". Volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: "Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen".

De rechten van de verdediging zijn een reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir débat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt, « les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (HvJ, M.G. v.Holland, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

Ondanks verzoeken van verzoekers advocaat werden de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud niet meegedeeld door het CGVS (stuk 3). Bijgevolg kon verzoeker zijn beroep niet baseren op de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had afgelegd.

Bijgevolg zijn de rechten van de verdediging, de procedure op tegenspraak en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte geschonden.

2. Toekenning van de vluchtelingenstatus

A. Aangaande zijn leven in Iran

Volgens het CGVS heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij onafgebroken in Iran gewoond heeft voor lange tijd.

Ten eerste stelt het CGVS dat verzoeker geen enkel document voorlegt om zijn identiteit en herkomst te bewijzen: "u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerdte identiteit en afkomst kunnen staven, zoals een Afghaans paspoort of een taskara. U legt enkel een document voor waan/an u verklaart dat uw familie dit kreeg na het in beslag nemen van de vluchtelingenkaarten van uw familie" (bestreden beslissing, p. 2).

De situatie van Afghaanse "vluchtelingen" in Iran is bijzonder complex en er is niet één type status of verblijfsvergunning. Ondanks de hoeveelheid informatie die beschikbaar is over de situatie van Afghanen in Iran, heeft het CGVS zijn beslissing niet gebaseerd op enig informatierapport. Volgens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet: "De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tót taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen". Door geen rekening te houden met de beschikbare informatie heeft het CGVS niet voldaan aan zijn verplichting tot samenwerking.

Eenzijds blijkt uit de beschikbare informatie dat veel Afghaanse onderdanen geen documenten hebben in Iran: "In addition, around 2.1 million undocumented Afghans (including former Amayesh cardholders) were living in Iran as of 2020, while estimates from the second and third quarter of 2022 put this number at 2.2, 2.3, or even 2.6 million. However, there was fluctuation in the number of undocumented Afghans, and precise figures on arrivals and circular cross-border flows were unavailable given that Iran lacked a centralised registration system and the situation near the borders was difficult to verify (p. 15).

Undocumented Afghans' is a term used to describe a variety of groups, including persons who lost refugee status (Amayesh) for various reasons; those with invalid passports and visas, those who hold some type of document (e.g. an Afghan tazkera) but do not have legal residency in Iran; and those who do not have any type of document. Undocumented Afghans who never possessed legal documents may

4 have lived in Iran for decades or have arrived recently. In 2020, some 2.1 million undocumented Afghans (including former Amayesh cardholders) were estimated to live in Iran" (EUAA, "Iran - Situation of Afghan Refugees", December 2022, p. 27)

(stuk 3).

Aangezien uit dit rapport blijkt dat meer dan 2 miljoen Afghanen in Iran geen documenten hebben, is het onredelijk dat het CGVS aangeeft dat verzoeker zijn medewerkingsplicht niet is nagekomen. Deze informatie verklaart waarom verzoeker een groot aantal documenten met betrekking tot zijn identiteit niet kon overleggen. Het CGVS kon niet verwachten dat verzoeker een groter aantal documenten zou overleggen, gelet op de beschikbare informatie.

Anderzijds verwerpt het CGVS het door verzoeker ingediende document om verschillende redenen:

"Uit vertaling van dit document blijkt het primo evenwel te gaan om een document voor de erkenning van in Iran geboren buitenlandse kinderen, niet om een document ter vervanging van een vluchtelingenkaart. Tevens bevat dit document secundo uw naam niet (leesbaar), hoewel er wel een datum op voorkomt die overeenkomt met uw voorgehouden geboortedatum (5/10/1374 Perzische kalender, [...] december 1995 Gregoriaanse kalender). Tevens vermeldt het document echter dat deze persoon op die datum geboren is in de [...]straat, een straat in Isfahan, terwijl u zelf verklaarde geboren te zijn in Afghanistan en daarzo'n twee jaar gewoond te hebben (CGVS p. 3). (...) U had quarto trouwens voor de DVZ nog verklaard dat uw familie nooit vluchtelingenkaarten gehad zou hebben (verklaring DVZ dd. 8 September 2021, afdeling 29.), waardoor uw verklaring over het verliezen van vluchtelingenkaarten een contradictoire toevoeging achteraf blijkt te zijn" (bestreden beslissing, p. 2).

Om de verklaringen van verzoeker met betrekking tot dit document te begrijpen, is het nodig om de verschillende veranderingen te begrijpen die hebben plaatsgevonden met betrekking tot de verblijfsvergunningen en/of identiteitsdocumenten die werden afgegeven aan Afghanen in Iran.

Verblijfsvergunningen die werden afgegeven aan Afghanen moesten regelmatig worden verlengd en waren onderworpen aan specifieke voorwaarden (stuk 4, pp. 20-25). Wanneer verblijfsvergunningen niet werden verlengd, verloren Afghanen hun verblijfsdocument. Dit eerste element verklaart de verklaringen van verzoeker bij de DVZ, toen hij zei dat zijn ouders geen verblijfsvergunning hadden in Afghanistan.

Inderdaad hebben zijn ouders nooit een onbeperkte verblijfsvergunning gehad in Iran, noch hadden ze een echte "vluchtelingenstatus". Een "Amayesh" is niet echt een vluchtelingenkaart: "In legal terms, the Amayesh card is a temporary residence permit (Foreign Nationals Temporary Residence Card99) that 'effectively serves as a refugee identification document'. It gives the cardholder the right to remain in the

country and access certain benefits. (...) There is no legal document formally defining the rights or obligations of Afghans with Amayesh status. Amayesh cards effectively grant the holders temporary residency in their province of registration during the validity period' (stuk 4, p. 20 en 25).

Wat de specifieke situatie van verzoeker betreft, die verklaart dat zijn verblijfsvergunning werd ingetrokken toen zijn gezin de provincie verliet en wilde terugkeren, worden zijn verklaringen bevestigd door de beschikbare informatie: "There is no legal document formally defining the rights or obligations of Afghans with Amayesh status. Amayesh cards effectively grant the holders temporary residency in their province of registration during the validity period. However, Amayesh cardholders must obtain permission for any travel outside the province in which there are registered. Afghans with expired Amayesh cards, as well as holders of valid Amayesh cards who travel outside their provinces of registration without permission are at risk of being arrested, detained, and deported (p. 25). (...) Similarly, researchers Jussi Jauhiainen from the University of Turku, Finland, and Davood Eyvazlu from the Iranian Sharif University of Technology, noted in an October 2020 peerreviewed article about social media use by Afghans in Iran, that refugees living in government-run settlements, so-called guest cities or 'guest settlements' (also called 'guest towns' or 'guest cities'), needed permission by the settlement's manager if they wanted to leave the area where the guest settlement was located and travel to another county or province. Moreover, they needed permission from the central authorities if they wanted to permanently leave the guest settlement (p. 62)" (stuk 4, pp. 25 en 62).

Omdat ze hun provincie zonder toestemming hadden verlaten, kwam zijn familie zonder verblijfsvergunning te zitten. In het rapport staat dat "Undocumented Afghans' is a term used to describe a variety of groups, including persons who lost refugee status (Amayesh) for various reasons" (stuk 4, p. 27). In casu legde verzoeker uit dat hij zijn verblijfsvergunning was kwijtgeraakt omdat hij de provincie zonder toestemming had verlaten.

Het gepresenteerde document is inderdaad een document voor de erkenning van in Iran geboren buitenlandse kinderen (stuk 5). Het is het enige 'identiteitsbewijs' over verzoeker dat zijn familie had nadat hun verblijfsvergunning was ingetrokken door de autoriteiten.

Wat het document zelf betreft, was het gebruikelijk dat in Iran wonende Afghaanse ouders hun kinderen als geboren in Iran aangaven, hetgeen het geval was voor verzoekers ouders. Wanneer kinderen in Iran waren geboren, was het namelijk gemakkelijker voor hen om de nationaliteit of een verblijfsvergunning te verkrijgen. Het was bijvoorbeeld mogelijk om de Iraanse nationaliteit aan te vragen als het kind ouder was dan 18 jaar: "Regarding children born in Iran to foreign fathers, Article 976(5) stipulated until its amendment in 2019 that these persons attained Iranian citizenship if they had 'resided at least one more year in Iran immediately after reaching the full age of 18'" (EUAA, "Iran - Situation of Afghan Refugees", p. 34) (stuk 4, p. 34). Bijgevolg was het gebruikelijk dat ouders verklaarden dat hun kind in Iran was geboren, wat het geval was voor verzoeker, aangezien zij op die manier verblijfsvoordelen konden verkrijgen. Zoals uit het document blijkt, worden de feiten bevestigd door twee getuigen en niet door een

ziekenhuis of een ambtenaar van de burgerlijke stand. Bovendien is verzoeker niet ondervraagd over de inhoud van het document, hetgeen hem in staat zou hebben gesteld deze elementen rechtstreeks aan het CGVS uit te leggen.

Nog steeds wat dit document betreft, stelde het CGVS verschillen vast met de in Griekenland en Kroatië aangegeven geboortedata. Verzoeker legde echter uit dat hij niet zeker was van zijn leeftijd toen zijn vingerafdrukken in deze landen werden genomen en dat hij dit niet als een belangrijke factor beschouwde, aangezien hij niet van plan was in deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen, gezien de opvangvoorwaarden voor verzoekers in deze Staten.

Ten slotte wenst verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek een document van de school betreffende zijn broer in Iran over te leggen, als bewijs van zijn verblijf in dat land en dat van zijn familie.

Ten tweede stelde het CGVS vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken onjuiste informatie had verstrekt over zijn gezinssamenstelling: "Bij de DVZ verklaarde u nog dat drie zussen en twee (levende) broers had, zonder verwijzingen naar halfbroers of zussen (verklaring DVZ dd. 8 September 2021, afdeling 17.). Voor het CGVS daarentegen stelt u dat u twee broers, twee zussen, drie halfbroers, en twee halfzussen hebt (CGVS p. 4, 5)" (bestreden beslissing, p. 2). De vastgestelde verschillen betreffen voornamelijk het feit dat verzoeker zijn halfbroers en halfzussen niet heeft aangegeven. Dit is echter begrijpelijk aangezien hij zijn broers en zussen net na zijn ouders moest aangeven, zodat hij redelijkerwijs meende de broers en zussen geboren uit dezelfde ouders te moeten vermelden. Bovendien was het niet in verzoekers belang om over deze zaken te liegen en zijn verklaringen vervolgens in te trekken.

Ten derde merkt het CGVS op dat verzoeker geen foto's van zichzelf in Iran heeft overgemaakt (bestreden beslissing, biz. 2). Verzoeker wenst verschillende foto's van zichzelf in Iran in te dienen ter ondersteuning van zijn beroep (stuk 7).

Ten vierde blijkt uit de beslissing niet dat het CGVS verzoeker heeft ondervraagd over bepaalde gebeurtenissen of objectieve elementen van zijn leven in Iran waarop verzoeker geen antwoord heeft gegeven. Hoewel verzoeker moet trachten zijn verhaal met zoveel mogelijk informatie te staven, is het ook de plicht van het CGVS verzoeker te helpen zijn vrees vast te stellen, met name door hem te ondervragen en hem zoveel mogelijk informatie te laten toelichten. Aangezien Afghanen in Iran moeilijk aan documenten kunnen komen, moest verzoeker worden ondervraagd over zijn leven in Iran.

B. Aangaande het risico van vervolging bij terugkeer uit Europa en Iran

Het blijkt uit verschillende rapporten dat de Taliban alien die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen: "With regard to men, those with 'Western' values or who return from western countries can be regarded with suspicion and may face stigmatisation or rejection. In a 2019 study on the whereabouts and experiences of deported Afghans, a source noted that, to be seen as 'Westernised' can result in threats to the returnees by their family members and neighbours. The same source also reported cases in which returnees were attacked in public because they were seen as 'traitors' or 'unbelievers'. There had been also reports that segments of society, mostly in cities (e.g. Kabul city), were open to Western views, whereas other segments, mostly in rural or conservative environments, were opposed. Furthermore, Afghans identifying with Western values had also been targeted by armed groups, since they could be perceived as un-Islamic, or supporting the former government, or could be considered spies. There are two narratives by the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative the Taliban said that people flee due to poverty and that it has nothing to do with any fear of the Taliban, but life is better economically in the West. The other narrative was about the elites that left; they were not seen as Afghans' or 'good Muslims' (...). There is limited information concerning the situation of persons perceived as 'Westernised' following the Taliban takeover. However, the Taliban have made clear statements regarding the required adherence to the Sharia. The acts to which individuals under this profile could be exposed are of such severe nature that they would amount to persecution (e.g. violence by family members, conservative elements in society, Taliban and armed groups). When the acts in question are (solely) discriminatory measures, including restrictions on the exercise of certain rights etc., the individual assessment of whether discrimination could amount to persecution should take into account the severity and/or repetitiveness of the acts or whether they occur as an accumulation of various measures. Not all individuals under this profile would face the level of risk required to establish a wellfounded fear of persecution. The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account riskimpacting circumstances, such as: the behaviour adopted by the applicant, area of origin (e.g. particularly affecting rural areas, local divergence in applying Taliban norms), gender (the risk is higher for women), conservative environment, perception of traditional gender roles by the family, age (it may be difficult for children of certain age to (re-)adjust to Afghanistan's social restrictions), duration of stay in a western country, visibility of the applicant, etc" (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, April 2022, pp. 80-81).

Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022: "4.3.9. (...) Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor allé Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Afghanistan Guidance Note van april 2022, p. 81)".

Hoewel het CGVS op de hoogte was van de rechtspraak van Uw Raad en kon zien dat A. A. de houding en het uiterlijk van een Belgische tiener had, stelde het hem geen vragen over zijn levenswijze in België en de onmogelijkheid voor hem om deze nieuwe manier van denken te verbergen tegen de Taliban in geval van terugkeer.

Wat zijn gedrag betreft, leeft verzoeker zoals jongeren in België: Hij kleedt zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens hij gebruikt sociale netwerken.

Daarnaast zal het feit dat verzoeker zijn leven in Iran heeft doorgebracht ook van invloed zijn op zijn perceptie door de Afghaanse samenleving en de Taliban als hij of zij terugkeert: "Afghans who grew up in Iran may be seen as 'Iranised' or 'not Afghan' enough by society, according to the programme officer. Afghans of Iranian upbringing are reportedly teased and face difficulties obtaining work because of having a particular accent. For instance, an article by Afghanistan Today about a young Afghan who used to live in Iran and who started a clothing design group in Kabul explains that his 'Western' appearance and style, which is nevertheless popular among Afghan youth, has sometimes drawn sarcastic and offensive comments, or being called 'gay', or 'Iranian' (Iranigak). Dr. Schuster remarked that in Afghanistan, a person must be constantly conscious about one's actions, body language and how

and what one is saying and how one is perceived. Someone who comes back from Europe and does not know the unspoken rules, forgets, errs, or makes mistakes, could be perceived to be 'cheeky', rude, or disrespectful" (EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms, December 2017, p. 101) (stuk 8).

Dit verslag dateert uit 2017. Toen waren de Taliban nog niet aan de macht. Destijds werden mensen die in Iran hadden gewoond op deze manier gezien en leden ze "ontberingen" als gevolg daarvan, maar de gevolgen onder het Taliban-regime zullen waarschijnlijk veel ernstiger en ernstiger zijn. Het overtreden van sociale en culturele normen wordt door de Taliban veel strenger bestraft. In het bovenstaande fragment zijn

de gevolgen van homoseksualiteit onder het Taliban-regime veel ernstiger, namelijk de dood. Gelet hierop had het CGVS bij de beoordeling van het risico in geval van terugkeer rekening moeten houden met de tijd die verzoeker in Iran heeft doorgebracht.

Verzoeker woont sinds ongeveer twee jaar in België. Hij heeft geen nabije familie meer in Afghanistan. Deze individuele factoren, zijn gedrag in België, zijn leven in Iran, wijzen erop dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd.

C. Aangaande het risico van vervolging vanwege de problemen van zijn familie in Afghanistan

Ten eerste vindt het CGVS de verklaringen van verzoeker tegenstijd: "U verklaart dat uw vader uw moeder schaakte terwijl hij bij het leger zat, en de familie van uw moeder op dat moment bij de taliban hoorde (CGVS p. 6). Uw vader stopte echter al met het leger in 1369 volgens u (CGVS p. 4), wat overeen komt met 1990 - 1991. De taliban zijn pas een beweging geworden in 1994 en aan de macht gekomen in 1996. U zou anderzijds geboren zijn in 1995, en de familie vertrok twee jaar later, dus 1997 (zie supra)" (bestreden beslissing, p. 3).

Het CGVS heeft echter de door verzoeker gebruikte termen verkeerd geïnterpreteerd en de geschiedenis verkeerd gelezen.

Hoewel de Taliban in 1994 in Afghanistan aan de macht kwamen, begonnen ze zich al veel eerder te vormen: "The group was formed in the early 1990s by Afghan mujahideen, or Islamic guerrilla fighters, who had resisted the Soviet occupation of Afghanistan (1979-89) with the covert backing of the CIA and its Pakistani counterpart, the Inter-Services Intelligence directorate (ISI). They were joined by younger Pashtun tribesmen who studied in Pakistani madrassas, or seminaries ;taliban is Pashto for "students." Pashtuns comprise a plurality in Afghanistan and are the predominant ethnic group in much of the country's south and east. They are also a major ethnic group in Pakistan's north and west. The movement attracted popular support in the initial post-Soviet era by promising to impose stability and rule of law after four years of conflict (1992-96) among rival mujahideen groups. The Taliban entered Kandahar in November 1994 to pacify the crime-ridden southern city, and by September 1996 seized the capital, Kabul, from President Burhanuddin Rabbani, an ethnic Tajik whom they viewed as anti-Pashtun and corrupt. That year, the Taliban declared Afghanistan an Islamic emirate, with Mullah Mohammed Omar, a cleric and veteran of the anti-Soviet resistance, leading as amir al-mu'minin, or "commander of the faithful" (Council on foreign relations, "The Taliban in Afghanistan", 19 januari 2023, beschikbaar op:

[https://www.cfr.org/background/talibanafghanistan#:~:text=How%20were%20the%20Taliban%20formed,Se rvices%20Intelligence%20directorate%20\(ISI\).](https://www.cfr.org/background/talibanafghanistan#:~:text=How%20were%20the%20Taliban%20formed,Se rvices%20Intelligence%20directorate%20(ISI).)) (stuk 9).

Bovendien, zoals dit artikel aangeeft, is de term "Taliban" oorspronkelijk een gewoon zelfstandig naamwoord in het Pashto voor "studenten" (zie ook : "The movement's founding nucleus—the word "Taliban" is Pashto for "students"—was composed of peasant farmers and men studying Islam in Afghan and Pakistani madrasas, or religious schools", Office of the Director of National Intelligence, beschikbaar

op : https://www.dni.gov/nctc/groups/afghan_taliban.html#:~:text=The%20movement's%20founding%20nucleus%E2%80%94the,their%20strength%20in%20southern%20Afghanistan.)

Hoewel de term nu verwijst naar de gewapende groep, werd hij al gebruikt door mensen die in Afghanistan woonden, zoals de ouders van verzoeker. Toen zijn ouders met hem over het conflict spraken, hadden zij het dus hoogstwaarschijnlijk niet over de gewapende groep "Taliban" zoals wij die vandaag de dag verstaan, in de zin van een gewapende groep met een politieke wil en een welomschreven identiteit, maar over de Taliban die zich al tegen de zittende regering verzetten en voornamelijk uit mujahideen bestonden. Dit is een ander algemeen gebruik van de term "Taliban" in Afghanistan. De door verzoeker genoemde data zijn des te belangrijker daar zijn ouders Afghanistan hebben verlaten rond de tijd van de Afgaanse burgeroorlog, die in 1992 begon en tot 1996 duurde. Juist in die periode heeft de Taliban haar macht vergroot, alvorens in 1994 een meer "gewapende groep" te worden. Ten tweede is het CGVS van mening dat het gedrag van verzoekers vader niet geloofwaardig is: "Dit is vreemd op verschillende vlakken: dat ze uw grootvader nog zouden gaan zoeken meer dan twintig jaar incommunicado te zijn, dat uw vader zonder legale reisdocumenten zomaar heen en weer kon reizen tussen Iran en Afghanistan, dat uw vader en oom aan wapens konden raken in Iran of tijdens het korte moment dat ze in Afghanistan waren, dat uw vader zomaar zijn (jonge)

kinderen en twee vrouwen zonder verblijfsdocumenten achterliet in Iran terwijl hij zijn leven ging riskeren". Het CGVS is echter verplicht om zijn beslissing te baseren op objectieve elementen. In dit geval is het onmogelijk voor "ons" om te beoordelen wat "redelijk" gedrag is in een dergelijke situatie. Zowel de culturele als de familiale context in Afghanistan zijn zeer verschillend. In het bijzonder vond het CGVS geen tegenspraak in de verklaringen van verzoeker op dit punt.

Ten derde stelt het CGVS dat verzoeker geen bewijs over dit gebeurtenissen kan voorleggen, omtrent het huwelijk van zijn vader en moeder, noch betreffende de incidenten die u voorhoudt tussen de families (moorden allerhande), noch omtrent de positie van uw familie langs moederskant in de taliban.

Het huwelijk van de ouders dateert uit de jaren 1990. Het is onwaarschijnlijk dat huwelijken destijds in Afghanistan in een huwelijksakte werden vastgelegd Bovendien, als de ouders van verzoeker niet getrouwd waren, zouden ze nooit kinderen hebben kunnen hebben, gezien de Afgaanse cultuur. Het CGVS verwacht van verzoeker bewijs dat onmogelijk (een dergelijk document bestaat niet) en irrelevant (het is onmogelijk om

kinderen te krijgen zonder getrouwd te zijn) is. Wat de incidenten betreft, ziet verzoeker niet in welk bewijs hij zou kunnen leveren. Van verzoeker kan immers niet worden verwacht dat hij het bewijs levert van de sterfgevallen van de mensen die door zijn vader zijn gedood...

Wat de situatie van de familieleden van zijn moeder betreft, dit is opnieuw geen informatie waartoe verzoeker toegang heeft wegens het conflict tussen zijn familie en de familie van zijn moeder.

Ten vierde verbaast het CGVS zich erover dat verzoeker ervoor gekozen heeft zich in België te vestigen, terwijl twee ooms van moederskant waarschijnlijk in het Verenigd Koninkrijk wonen. Het CGVS stelt immers: "in moderne geconnecteerde maatschappij is het net makkelijker om mensen terug te vinden, en iemand die wraak wil nemen in een traditionele erenzaak laat zich niet tegenhouden door formele wetten van een vreemd land" (bestreden beslissing, p. 3). Dit element is echter niet relevant, aangezien het onderzoek van de zaak van de verzoeker en zijn vrees moeten worden onderzocht met betrekking tot Afghanistan, en niet met betrekking tot België. Voor elke persoon die om internationale bescherming verzoekt, bestaat er altijd een risico dat zijn vervolgers hem naar België zullen achtervolgen. Dit is echter nooit een reden om bescherming te weigeren aan een persoon die om internationale bescherming verzoekt en die de geloofwaardigheid van zijn vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst heeft aangetoond. Bovendien zou het naïef zijn om te denken dat het in België even gemakkelijk is om wraak te nemen als in Afghanistan. De doeltreffendheid van de autoriteiten in België kan niet worden gelijkgesteld met die van de autoriteiten in Afghanistan.

Gezien deze verschillende factoren moet de beslissing van het CGVS op zijn minst nietig worden verklaard. De beslissing was niet gebaseerd op enige objectieve informatie met betrekking tot verzoekers specifieke situatie. Evenmin blijkt dat verzoeker op relevante wijze is ondervraagd om de verschillende elementen van zijn verleden vast te stellen.

3. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet
In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15 van Richtlijn 2004/83/EG: "Ernstige schade bestaat uit:

a) de doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict'.

De Raad van State heeft met betrekking tot deze bepaling reeds verklaard dat : 7a Cour de justice de l'Union européenne a rappelé que les notions de « torture ou de traitement ou sanctions inhumains ou dégradants du demandeur dans son pays d'origine » devaient s'interpréter suivant la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme à propos de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; qu'elle considère à cet égard (arrêt Saadi c. Italie du 28 février 2008), que la personne qui invoque la violation de l'article 3 de la Convention, doit démontrer que tant la situation générale dans le pays d'origine que les circonstances propres à son cas témoignent

du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de retour dans le pays d'origine, sauf à démontrer son appartenance à un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements; qu'il appartient, dans ce dernier cas, à la personne intéressée de démontrer qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé" (RvS, arrest nr. 218.075 van 16 februari 2012).

• Het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4, §2 b) als gevolg van de précaire socio-economische en de humanitaire situatie Afghanistan wordt geconfronteerd met een ongekende hongersnood: "Le HCR lance un appel pour un soutien accru aux 3,5 millions de personnes déplacées par le conflit en Afghanistan, dont 700 000 pour la seule année 2021. Selon M. Baloch, près de 23 millions de personnes, soit 55% de la population, sont confrontées à des niveaux extrêmes de faim - dont près de neuf millions sont menacés de famine"(ONVJ Infos, "Éviter la famine : une « priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans", 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2021/12/1109952>).

De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzekerheid en consumeert niet genoeg voedsel, waarvan 8,7 miljoen met de hongerdood worden bedreigd: "Around 23 million people - half the population - are food insecure, with

8.7 million people at risk of starvation. They are at IPC4 - the 'emergency' level on the global standard for measuring food insecurity, only one step away from 'catastrophe'" (World Food Programme, "Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan", 22 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-O>).

Uit het onderzoek van het Wereldvoedselprogramma blijkt dat slechts 98% van de Afghaanse bevolking niet genoegte eten heeft: "Almost all Afghans do not have enough to eat and a failing economy could tip Afghanistan's increasingly dire situation under Taliban rule into catastrophe next year, the U.N.'s World Food Programme (WFP) said on Tuesday.

WFP surveys showed an estimated 98% of Afghans are not eating enough, with seven in 10 families resorting to borrowing food, which pushes them deeper into poverty, a spokesperson for the agency told reporters" (Reuters, "Afghans face 'avalanche of hunger and destitution"

- UN agency", 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>).

In het recht inzake internationale bescherming komt artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn overeen met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM: "Ernstige schade is (...) b) faltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, die een verzoeker in zijn land van herkomst ten deel is gevallen". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet bij artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het echter noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M'Bodj (HvJ 18 december 2014, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13) de inhoud van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt: "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen".

De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In een arrest nr. 257.586 van 1 juli 2021 herinnerde Uw Raad eraan dat: « 2.10.3.2. Verzoekers verwijzen daarnaast naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, die naar hun oordeel onmenselijk en vernederend is, en stellen dat zij bij terugkeer niet zullen kunnen voorzien in hun élémentaire levensbehoeften. De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU - waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt

- niet noodzakelijkerwijs allé hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het nonrefoulement beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Eimi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi/ Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (...).

Zulke situatie valt (...) niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. (...)

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Eimi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalie waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisatie opzettelijk hadden geweigerd (... J ».

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak Sufi en Eimi. De voornaamste reden waarom de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de Taliban. Voordat de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de Taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort (Le

Monde, "Afghanistan : face à la famine, un responsable des Talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »", 7 januari 2022, beschikbaar op:

https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-Talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html).

Volgens OSAR, "Sur le plan humanitaire aussi, la situation s'est dramatiquement aggravée, en raison de l'arrêt brutal de l'aide internationale qui a sanctionné la prise du pouvoir par les Talibans. Les villes (qui représentent environ 25 pour cent de la population) sont très durement touchées par la crise économique, car de nombreux habitants gagnaient leur vie dans des secteurs financés par l'étranger. C'est notamment le cas des fonctionnaires du gouvernement, des militaires, des agents de police, du personnel des ONG nationales et internationales, mais aussi des employés des restaurants, des hôtels, des commerces, des universités privées, des maisons de mariage, des supermarchés et d'autres services dont la consommation implique un revenu financé par l'étranger. Mais les régions rurales ne sont pas épargnées à cause de la sécheresse, des mouvements de population et du désastre économique. La situation est particulièrement précaire dans le domaine des services publics qui bénéficiait jusqu'à présent du financement de la communauté internationale : le système éducatif et sanitaire est particulièrement menacé, de même que l'infrastructure rurale et urbaine.

Quarante ans de guerre et de déplacements de population, ainsi que des catastrophes naturelles récurrentes ont rendu la population très vulnérable. Les gens disposent en effet de peu de ressources économiques et leur capacité à gérer les conflits en cours s'en ressent fortement. La pandémie de Covid-19 a aggravé les vulnérabilités existantes et érodé davantage encore les mécanismes d'adaptation. Les femmes et les enfants sont toujours frappés de façon disproportionnée dans presque tous les domaines. Quelques semaines à peine après le retrait des troupes internationales, l'Afghanistan est au bord de la catastrophe humanitaire. Le 24 octobre 2021, le ministre suédois du Développement Per Olsson Fridh a averti : « Le pays est sur le point de s'effondrer et cela pourrait arriver plus vite que nous le pensons. »

Accès au travail. L'arrêt de l'aide internationale à l'Afghanistan qui a accompagné le changement de pouvoir a entraîné de nombreux licenciements et donc un recul massif des prestations de service et des revenus. Selon l'AAN, le gouvernement Ghani employait quelque 420 000 fonctionnaires que les Talibans ne peuvent pas rétribuer sans l'aide internationale. Il en va de même des plus de 300 000 anciens membres des ANDSF. Selon les données de la Banque mondiale, le secteur des services et la construction occupaient quant à eux

2,5 millions d'Afghan-e-s. L'arrivée au pouvoir des Talibans a en outre provoqué une fuite massive des cerveaux, une part importante de l'élite instruite qui dirigeait des secteurs spécialisés de la politique gouvernementale et de l'administration ayant pris la fuite.

De manière générale, une grande insécurité règne dans le monde du travail. Immédiatement après le changement de pouvoir, beaucoup de personnes ont ainsi eu peur de reprendre les affaires ou leur activité professionnelle. (..)

Accès au logement et à l'électricité. Selon EASO, la majorité de la population afghane vit dans des conditions de logement désastreuses et dispose de ressources financières très limitées. Le secteur formel du logement n'est pas en mesure de mettre à disposition de l'habitat à prix abordable pour le nombre toujours plus important de ménages pauvres et de ménages urbains à bas revenu. En zone urbaine, plus de 70 pour cent des appartements sont des logements informels inadéquats. Des centaines de milliers de rapatrié-e-s afghan-es se battent pour trouver un logement dans les villes où ils et elles aimeraient s'établir. En raison des combats persistants, de nombreuses maisons ont été détruites et n'offrent plus guère de protection contre la chaleur ou le froid. Le gouvernement afghan avait fait de la mise à disposition de logements abordables une priorité. Au cours des trois prochaines années, il comptait attribuer des « certificats d'occupation » à près d'un million de personnes dans les quartiers informels, afin de régulariser ces quartiers situés pour la plupart sur des terrains publics. Mais il n'avait que peu de moyens financiers à consacrer à ce projet. À l'automne 2021, les Talibans ont procédé, selon HRW, à des évacuations forcées dans les cinq provinces (Kandahar, Helmand, Uruzgan, Daikundi et Balkh) et chassé des milliers de personnes de leurs maisons et de leurs terres sans tenir compte des titres de propriété existants. Il s'agirait là d'une sorte de « punition collective » des personnes qui ont été liées à l'ancien gouvernement afghan, dont certains membres de l'ethnie des Hazaras. Les maisons, les appartements et les terrains auraient été remis à des « partisans des Talibans ». Les expulsions ont eu lieu en plein pendant les récoltes et peu avant l'hiver. À cause de la guerre, une partie des infrastructures assurant l'approvisionnement en eau et en électricité ont également été endommagées ou détruites. Selon Thomas Ruttig, l'arrêt de l'aide internationale risque aussi de provoquer un effondrement de l'approvisionnement énergétique, car près de 70 pour cent de l'électricité consommée est fournie par le Tadjikistan, l'Ouzbékistan et le Turkménistan. Or, le gouvernement afghan n'a pas encore payé toutes les factures et croule sous les dettes. Accès à l'eau potable et à la nourriture. La sécurité alimentaire s'est nettement dégradée ces cinq dernières années. En novembre 2020, on dénombrait déjà 76 pour cent de personnes touchées par la précarité alimentaire. D'après le Programme alimentaire mondial, début octobre 2021, 95 pour cent des ménages manquaient de nourriture en Afghanistan. Les femmes et les enfants sont particulièrement touchés. Il arrive souvent que des membres de la famille se privent de repas pour que les enfants aient un peu plus à manger ou au moins quelque chose dans leur assiette. Selon UNICEF, plus de 14 millions d'Afghan-e-s vivent dans une situation d'insécurité alimentaire aiguë. Au moins un million d'enfants vont probablement mourir de malnutrition sévère, si on ne les aide pas rapidement. Selon des estimations, 3,2 autres millions d'enfants de moins de cinq ans pourraient souffrir de malnutrition aiguë dès la fin 2021. La terrible sécheresse de 2021, la pandémie de Covid-19 et finalement la suppression de l'aide internationale suite à l'arrivée au pouvoir des Talibans ont aggravé la situation et fait flamber les prix de la nourriture, des médicaments, de l'électricité et d'autres biens de première nécessité. Beaucoup d'Afghan-e-s tentent maintenant de vendre ce qu'ils ou elles possèdent pour acheter de l'eau et de la nourriture. Entre-temps, quelques familles auraient même vendu l'une de leurs filles. OCHA estime à 73 pour cent la proportion de la population rurale n'ayant qu'un accès limité à l'eau potable, ainsi qu'aux services sanitaires et aux services d'hygiène. (...) (pp. 20-23) Accès aux soins médicaux. L'état de santé de la population afghane est fragilisé en raison d'un système de santé sous-développé et de conditions sanitaires désastreuses. Le système immunitaire d'une grande partie de la population est affaibli. L'accès limité à l'eau, aux installations sanitaires et à l'hygiène expose les gens à des maladies évitables comme la diarrhée qui a des effets particulièrement préjudiciables pour les enfants, surtout quand elle s'ajoute à la sous-alimentation. Les maladies infectieuses, la mauvaise santé des mères et des nouveau-nés, ainsi que la malnutrition et la sous-alimentation, entraînent toujours une forte mortalité. Des maladies transmissibles apparaissent de plus en plus souvent. La campagne de vaccination contre la polio a dû être interrompue entre février et août 2020 à cause du coronavirus, de sorte que 9,9 millions d'enfants n'ont pas pu être vaccinés. Au moins 53 nouveaux cas de polio ont été diagnostiqués en 2020. Depuis 2001, le système de santé afghan dépend presque entièrement du soutien financier de la communauté internationale. Or, celui-ci baisse continuellement depuis 2014. Ce recul a des répercussions négatives sur les soins médicaux et leur qualité. Dans un rapport publié début mai 2021, HRW attire ainsi l'attention sur le fait qu'en Afghanistan, les soins de santé pour les femmes et les filles sont bien en deçà des normes internationales. La forte diminution de l'aide internationale entraîne une rapide dégradation du système de santé afghan, de sorte que les femmes et les filles ont de plus en plus de peine à accéder à des soins médicaux. Les conditions de sécurité précaires, la pénurie de personnel de santé féminin et les valeurs traditionnelles aggravent encore la situation, ce qui entraîne des décès qui auraient pu être évités. (..)

J En raison du manque d'investissement dans les infrastructures, du conflit violent et de la pandémie de Covid-19, beaucoup d'Afghan-e-s n'ont plus la garantie de pouvoir accéder à temps à des structures de santé sûres et suffisamment équipées. Une grande partie de la population n'a de toute façon pas accès aux services de santé de base. Au cours des dix premiers mois de

2020, les établissements et le personnel de santé ont essuyé des attaques ciblées qui les ont obligés à fermer. Près de 1,2 million d'Afghan-e-s en ont fait les frais dans au moins 17 provinces. (...)

L'arrêt de l'aide internationale suite à la prise de pouvoir par les Talibans a déjà eu des répercussions dramatiques sur le système de santé afghan. De nombreux établissements de santé manquent de matériel, d'argent pour payer les salaires et de personnel soignant féminin, car de nombreuses femmes n'osent plus aller travailler. (...) (pp. 24-25)

Situation des personnes rapatriées. La situation des personnes rapatriées s'est encore considérablement détériorée en 2021, de même que les conditions de vie générales en Afghanistan. Selon OCHA, ces personnes ont absolument toutes eu besoin d'une aide humanitaire pendant le second semestre 2020. Nombre d'entre elles réintègrent leurs communautés affectées par les conflits et des menaces chroniques. La perte des transferts d'argent, des possibilités de gagner leur vie sur place et des réseaux de soutien familial contribue à les fragiliser. L'absence de documents représente en particulier un énorme défi, car les personnes rapatriées et les personnes déplacées se trouvent dès lors dans l'impossibilité de prouver leur droit au logement, au terrain et à la propriété, ce qui complique encore l'accès aux prestations limitées de l'État. Beaucoup ne peuvent pas regagner leur province d'origine et se retrouvent donc de facto déplacées à l'intérieur de leur pays, ce qui les expose au risque d'être à nouveau chassées et les oblige souvent à vivre dans des quartiers informels. Trente-huit pour cent des personnes récemment revenues au pays avouent vivre dans un quartier sans autorisation officielle. Dans les près de 1 150 quartiers informels, les conditions de logement se caractérisent par la promiscuité, le manque d'eau, d'installations sanitaires et d'hygiène, l'accès limité aux services de santé et d'éducation et la précarité des possibilités d'emploi. Environ 65 pour cent des habitant-e-s des quartiers informels de Kaboul sont des travailleurs-euses non qualifié-e-s. Selon OCHA, plus de 60 pour cent des personnes rapatriées ont besoin d'abris d'urgence et de biens non alimentaires. (...)

Situation des personnes déplacées. Selon OCHA, le conflit et la sécheresse ont contraint 681 332 Afghan-e-s à fuir leurs villages entre le 1er janvier 2021 et le 20 septembre 2021. Il s'agit à 80 pour cent de femmes et d'enfants. Trente-trois des trente-quatre provinces ont été le théâtre de déplacements de population, 135 en particulier celles de Bamyan, Kunduz et 17

Badghis. La plupart des personnes déplacées ont trouvé refuge dans leur province d'origine. Comme les organisations humanitaires n'ont qu'un accès limité au pays, elles ne peuvent pas prendre pleinement la mesure des déplacements de population. La plupart des personnes déplacées louent ou squattent des logements précaires dans des quartiers informels sur des parcelles privées en périphérie des grandes villes. Le caractère incertain des rapports de propriété limite les investissements dans le logement et les infrastructures, ce qui expose les habitant-e-s à de longues périodes de privation et de vulnérabilité. Les conditions de vie des personnes déplacées se caractérisent par la pénurie de logement, l'insécurité alimentaire, un accès insuffisant aux installations sanitaires et aux établissements de santé, l'absence de protection contre les agressions et des mécanismes d'adaptation épuisés» (pp. 26-27) (OSAR, «Afghanistan: Profils à risque», 31 octobre 2021, beschikbaar op :

[https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer Qsten - Zentralasien/Afghanistan/211031 AFG Update Gefaehrdungsprofil FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Qsten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefaehrdungsprofil_FR.pdf)).

Bovendien persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpelingen hen te voeden:

- "Much of the state bureaucracy is no longer functioning because many workers from the previous Afghan government have fled the country, or are afraid of returning to work, and the Taliban authority lacks funds to pay workers. Some humanitarian aid and other assistance provided by UN agencies and nongovernmental organizations has gradually restarted but remains severely curtailed due to Taliban restrictions, logistical difficulties including barriers to transferring money into the country, security concerns, staff evacuations, closures, and legal uncertainties including fear of violating sanctions. [...] Taliban authorities have also used intimidation to extract money, food, and services. "When the Taliban visit a village, they force the households to feed them and collect food items from people, " a woman from a village said"(Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity", 18 januari 2022, beschikbaar op:).

<https://www.hrw.org/news/2022/Q1/18/afghanistan-Taliban-deprive-womenlivelihoods-identity>

- "War, drought, and COVID have devastated farmers across Afghanistan. Now, Afghan farmers who've lost money trying to grow crops over the past year say the Taliban is dealing them another crippling blow. The cash-strapped regime is making them pay so-called charity taxes on their land and harvests, describing the payments as an obligation under Islamic law. The charity taxes are being collected despite the fact that farmers themselves are among the 14 million Afghans that the World Food Program says are already facing acute hunger" (Gandhara, "Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid", 29 oktober 2021, beschikbaar op:). <https://gandhara.rferl.org/a/Taliban-charity-tax-afghanfarmers/31535773.html>

De humanitaire crisis wordt nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de Taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren. Artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. In casu zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de Taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

Volgens Uw Raad: “4.4.12. In tegenstelling tot de summiere analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-facto regering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-facto regering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Eimi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar élémentaire levensbehoeften kan voorzien. 4.4.13. In acht genomen wat vooraf gaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweedelid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen » (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022). Uw recente arrest - waarin niet wordt betwist dat de socio-economische crisis is verslechterd - roept de volgende vraag op: “De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet” (RvV - arrest nr. 278.654 van 12 oktober 2022). Bij het lezen van het verslag EUAA, “COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van 16 augustus 2022 (beschikbaar op :<https://www.cgra.be/fr/infos-pays/euaa-coi-report-key-socio-economic-indicators-afghanistan-and-kabul-city>) wordt in verschillende passages het oorzakelijk verband tussen de verslechtering van de humanitaire crisis en de machtsovername door de Taliban vermeld:

“Due to the Taliban takeover in August 2021, research limitations during the drafting of this report were observed. These challenges included: reduced and restricted media coverage, closing of local media outlets and fleeing of journalists, censorship, political interference from the Taliban in the work of journalists, threats and violence toward media workers and outlets, and difficulties verifying source/information reliability and corroborating information, especially from social media sources. Efforts have been made to locate reliable and corroborated information where possible given the limits. Regarding population figures, there is a ‘lack of reliable current disaggregated population data at provincial and district level’.

In November 2021, the United States Institute of Peace (USIP) stated that Afghanistan was heading for one of the worst humanitarian crises in the world, due to, among other things, a sharp decrease in international aid and the Taliban’s inability to deliver basic services, (p. 15) (...)

For the second half of March 2022, the WHO reported a still increasing number of people in need of humanitarian assistance in Afghanistan. As noted by UNOCHA, ‘[t]he humanitarian conditions created by Afghanistan’s multi-dimensional crisis continue to impact all parts of the country and affect every aspect of Afghan life.’ It was estimated that 24.5 million people, or 55% of the Afghan population, would require humanitarian assistance in 2022, with 9.3 million of them estimated to be in extreme need. (p. 16)(...)

Afghanistan’s public spending depended on foreign assistance for 75 % of its support (in the form of grants) until August 2021. After the Taliban’s takeover on 15 August 2021, however, donors and international financial institutions suspended all payments, leading to a liquidity crisis in the country, a near-collapse of the banking system, depreciation of the national currency, increasing prices and the loss of hundreds of thousands of jobs. In the absence of official Gross Domestic Product (GDP) statistics by the de facto authorities of Afghanistan, the World Bank estimated the country’s economic output to decline by between 20-30 % in the period August 2021 to August 2022. According to a World Bank survey in October/November 2021 among 100 private businesses, 82 % reported a decline in demand for their products and one third of the interviewed businesses had temporarily stopped operating since the Taliban takeover in August 2021. (p. 19)(...)

The International Labour Organisation (ILO) estimated that in the context of the Taliban takeover of control in mid-August 2021, more than half a million workers lost their job in the third quarter of 2021, compared to a hypothetical scenario with no change in administration. Estimated losses were attributed to the Taliban takeover and related economic crisis as well as to restrictions on the employment of women. ILO estimated a further increase in employment losses up to 700 000 or - in case of a significant deterioration of the labour

market situation of women and intensified emigration - up to 900 000 workers by the second quarter of 2022 (p. 22) (...)

In April 2022, IOM published the results of the third round of its returnee longitudinal survey - a long-term study that was designed to gain better understanding of the living conditions and reintegration processes of return migrants in Afghanistan. To this aim, several hundred returnees from Turkey or the EU were interviewed on a regular basis over the course of several years. According to the latest survey, half of the respondents (51 %), who had returned to Afghanistan between January 2018 and July 2021, were unemployed by the end of 2021 and 29 % were working for daily wages. 12 % of respondents said they were selfemployed. 41 % of respondents said they had been without work in the six months prior to the interview (in December 2021) and 10 % said they had lost their job in the previous six months and not got a new one since then. Around two thirds (64 %) of those who lost their job in the last six months said this was because their employer stopped activities and about a quarter (24 %) said it was because they closed their own business. In the same study, 95 % of respondents stated that their personal economic situation had worsened in the last six months. While the rate of respondents earning a monthly income from USD 1 [EUR 0.9] to USD 44 [EUR 41.8] increased from 16 % to 42 % between the second and the third round of the survey, the share of those earning between USD 45 [EUR 42.8] and USD 89 [EUR 84.6] dropped from 23 % to 8 %. Almost half of respondents in both rounds reported no income at all, with the share of those decreased in the third round. Nine in ten respondents said they had to borrow money to cover monthly expenses and 77 % stated that their monthly income was not enough to cover their family's basic needs. Almost all respondents (98 %) were facing periods of food insecurity and had to resort to measures such as reducing the quantity (20 % very often, 53 % often) or quality (9 % very often, 53 % often) of food, skipping meals (1 % very often, 19 % often, 56 % sometimes) and borrowing food (14 % very often, 38 % often) to cope with food insecurity and scarcity. 27 % of respondents indicated their intention to migrate from Afghanistan in the next six months, 80 % of them named the lack of jobs in Afghanistan as their primary reason, (p. 28) (...)

In its Humanitarian Needs Overview published in January 2022, UNOCHA stated that 88 % of cross-border returnee households mentioned food as a 'priority need', while 57 % reported having difficulties obtaining or affording it. At the end of 2021, a survey by Save the Children among 1 409 households of Save the Children programme participants in the provinces of Balkh, Faryab, Jawzjan, Kabul, Kandahar, Nangarhar and Sar-e Pul similarly noted that 93.1 % of surveyed returnee households were in need of food assistance. Concerning negative coping strategies employed to obtain food or money to buy food, 67 % of cross-border returnee households reportedly used savings, 42 % sold household assets, 34 % reduced health and education expenditures, 24 % reported that they sent their children to work, 19 percent reported taking 'high-risk activities', (p. 36) (...)

UNOCHA noted that since the Taliban takeover of Kabul in mid-August 2021, the quality and quantity of drinking water supply had considerably deteriorated in cities across the country (p. 44) (EUAA, "COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", 16 augustus 2022, beschikbaar op : <https://www.egra.be/fr/infos/pays/euaa-coi-report-key-socio-economic-indicators-afghanistan-and-kabul-city>).

De Taliban zijn niet in staat de primaire behoeften van de mensen vast te stellen, veel mensen zijn gestopt met werken, zijn verstoken van water. De machtsovername door de Taliban en de desastreuze gevolgen voor de mediavrijheid staan actuele en transparante informatie over de stand van deze crisis in de weg, maar de beschikbare informatie is nu al verontrustend. De verslechtering van deze deplorabele situatie is inderdaad te wijten aan de machtsovername door de Taliban, zodat Uw Raad dient vast te stellen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zou worden blootgesteld aan een risico van ernstig schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

• Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4 §2 b) en c)

In tegenstelling tot wat wordt beweerd, blijft de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen: "From 15 August 2021 to 15 February 2022, UNAMA and OHCHR documented at least 1,153 civilian casualties, including 397 deaths. (...) Several suicide and non-suicide attacks were perpetrated by ISKP against Shi'a Muslims, mostly from the Hazara ethnic group. I also note a clear pattern of more than 50 extra-judicial killings of individuals suspected to be linked to the ISKP extremist group, including cases of beheadings in Nangarhar province with bodies left in public places. (...) Human rights defenders have been killed, arbitrarily detained, or subjected to other attacks and threats since August. The first two months of this year have seen a number of disturbing cases of enforced disappearances and incommunicado detention of civil society activists and protestors" (OHCHR, "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan", 7 Maart 2022, beschikbaar op : <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-highcommissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>).

Eenzijds, in het laatste verslag "Afghanistan : COI Repository, 1 September 2021 - 31 december 2022" van Asyls (beschikbaar op : <https://www.asylos.eu/afghanistan>), worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de Taliban de macht hebben overgenomen. We noemen hier er slechts een paar sinds augustus 2022:

"TOLO News, Explosion Reported in Sarkariz Area of Kabul, 8 August 2022 "The spokesman of the Kabul Police Command, Khalid Zadran, said a blast occurred in the Sarkariz area of Kabul's PD6. Zadran said that explosive devices were placed in a cart, and eight people died in this incident and 18 others were injured. " (...) TOLO News, As Attacks Rise, UNAMA Calls for Security for Minorities, 8 August 2022 "On Twitter, UNAMA said that the recent explosions in Kabul resulted in more than 120 deaths and injuries. "Following the Islamic State-claimed blasts in Kabul in recent days that killed and injured more than 120 people, the UN family in Afghanistan urges greater security for minorities so that Ashura can be marked without further attacks," UNAMA tweeted. The UNAMA response comes after a bus in Kabul was hit by a landmine on Sunday in the most recent incident. Witnesses to the incident report that at least three people were killed and over 10 civilians were injured. " (p. 69) (...)

TOLO News, 3 People Die in Blast on Second Day of Attacks in Kabul, 6 August 2022 "Three people were killed and seven others were injured in a blast on Saturday evening in Kabul's Pol-e-Sukhta area, according to Mawlawi Zabihullah, commander of PD6 in Kabul. A TOLONews reporter who visited the explosion scene in Kabul's Pol-e-Sukhta area, said that the explosives were put in a pot on the side of the road. It has been reported that security forces were not harmed in the explosion. Meanwhile, Kabul security department spokesman Khalid Zadran said on Twitter that two people were killed and 22 others were wounded in the blast that took place this afternoon in the Pul-e-Sokhta area of Kabul." (...)

"The Guardian, Afghanistan: bomb in Kabul shopping street kills eight people, 6 August 2022 A bomb exploded in a busy shopping street in Afghanistan's capital Kabul on Saturday killed eight people and injured at least 22, hospital officials and witnesses said. The blast occurred in a western district of the city where members of the minority Shia Muslim community regularly meet. [...] No militant group immediately claimed responsibility for the attack, which came ahead of Ashura, a commemoration of the martyrdom of Hussein, a grandson of the prophet Muhammad, which is marked mainly by Shia Muslims. On Friday, at least eight people were killed and 18 injured in a blast in Kabul carried out by Islamic State, a Sunni Muslim militant group." (p. 70)

ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 23-29 July 2022, 4 August 2022 "Last week in South Asia and Afghanistan, the National Resistance Front (NRF) and the Taliban continued to clash in Afghanistan. The Islamic State (IS) also suffered losses in Taliban operations, while civilians remained the target of Taliban forces. [...] In Afghanistan, the NRF carried out attacks against the Taliban in Panjshir, Takhar, and Kapisa provinces last week. In Panjshir, 12 Taliban members were reportedly killed in an NRF attack on Taliban vehicles in Shutul district, while five more Taliban members were killed when their vehicle hit a roadside bomb in Hissa-e-Awal (Khinj) district. Violence in Panjshir is both common and highly volatile; it is considered an area of 'extreme risk' by ACLED's Volatility and Risk Predictability Index.

Meanwhile, the Taliban conducted operations against IS in Pul-i-Khumri city in Baghlan, Jalalabad city in Nangarhar, and Alingar district in Laghman last week, killing multiple IS militants. In Alingar district, the Taliban claims to have killed the founder of the group's district branch. Twelve people, including women and children, were also arrested during the operation in Jalalabad city.

Taliban forces were also responsible for more than half of recorded attacks against civilians in the country last week, including attacks on tribal elders in Kandahar and Takhar. In Kandahar, Taliban forces arrested and tortured an Achakzai tribal elder — a tribe that the Taliban has long been in dispute with due to the tribe's support for the previous government (Foreign Policy, 30 July 2021) — over a land dispute in Spin Boldak district. In Takhar, two tribal elders and one civilian were also arrested and tortured for their alleged cooperation with the NRF in Farkhar district, while a civilian with a speech disability was also killed in Farkhar district for unknown reasons. Taliban forces also shot and wounded a woman passing a checkpoint, with the motive for the shooting remaining unclear. Taliban attacks on civilians contribute to the 200% increase in violence in Takhar last week relative to the past month flagged by ACLED's Subnational Surge Tracker. The Subnational Tracker first warned of increased violence to come in Takhar in the past month." (pp. 71-72)

Khaama Press, Two Children Killed in a Mortar Shell Explosion in Central Afghanistan, 25 July 2022

"The explosion of unexploded remnants of war across Afghanistan has increased in recent months, primarily killing and wounding children. A mortar shell explosion in late May, in the northern province of Kunduz, killed 2 children and injured one other, while the same incident in the same province in early June killed one child. In late May, the detonation of a mortar shell in Ghazni province in central Afghanistan took the life of a child and permanently disabled another.

Due to decades of conflict, a large portion of Afghanistan's land surface is covered in mines and explosives. Almost 606 square kilometers of Afghan land is polluted with mines and explosives, according to the Taliban's state minister for disaster management. At a celebration honoring the International Day for Mine Awareness and Mine Action, an official of the State Ministry for Disaster Management and Humanitarian Affairs stated, "Landmines and explosive remnants of war kill or maim more than 120 Afghans every month." (p. 79)

Khaama Press, It's Beyond Time for Afghans to Live in Peace: UN Envoy, 21 July 2022 "Despite a significant reduction in armed conflict, UNAMA recorded 2106 civilian casualties between mid-August 2021 and mid-June 2022. The majority of civilian casualties were attributed to targeted attacks by the ISIL against ethnic and religious minority communities. "It is beyond time for all Afghans to be able to live in peace and

rebuild their lives after 20 years of armed conflict," said Markus Potzel, Acting Secretary-General's Special Representative for Afghanistan. "Our monitoring reveals that despite the improved security situation since 15 August, the people of Afghanistan, in particular women and girls, are deprived of the full enjoyment of their human rights."

The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED)(Afghanistan), Regional Overview: South Asia and Afghanistan 9-15 July 2022, 21 July 2022 "IS attacked Taliban forces in Kunar province and in Kabul city with remote explosives last week, claiming to kill and injure at least seven Taliban members. IS militants also beheaded another Taliban member in Mazar-e-Sharif city of Balkh province. The Taliban, meanwhile, launched an operation against an IS hideout in Hazrati Imam Sahib district of Kunduz province, killing two militants. A child inside the hideout was also killed during the operation. In June, ACLED records the largest number of armed interactions between IS and the Taliban since November 2021." "In Hissa-e-Awal (Khinj) district, Taliban forces conducted airstrikes following the clashes, though no casualties were reported. Similar to previous weeks, civilians bore the burden of these clashes, as Taliban forces reportedly arrested and tortured 30 residents in KhostWa Firing district in Baghlan province following clashes in the region. " "Meanwhile, armed groups targeted Muslim groups across the country last week, including members of Shiite and Salafi communities. In Puli Alam city, Logar, IS killed four members of a Shiite family inside their bakery. In Lashkargah city of Helmand, unknown perpetrators opened fire in a mosque, killing one worshipper and injuring two, while in Kabul city, the head of Salafi scholars in Afghanistan was shot dead by unidentified men. The Taliban also reportedly arrested Salafi adherents in Maimana city of Faryab province, allegedly forcing them to abandon Salafism. " (p. 80)

United Nations Assistance Mission in Afghanistan UN RELEASES REPORT ON HUMAN RIGHTS IN AFGHANISTAN SINCE THE TALIBAN TAKEOVER 20 July 2022 "The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) today released a report (Human rights in Afghanistan: 15 August 2021 - 15 June 2022) outlining the human rights situation in Afghanistan over the 10 months since the Taliban takeover. Key findings for the period 15 August 2021 - 15 June 2022: Over the reporting period, UNAMA documented: 2106 civilian casualties (700 killed, 1406 wounded) predominantly caused by improvised explosive device (IED) attacks attributed to ISIL-KP and unexploded ordnance (UXO). 160 extrajudicial killings, 178 arbitrary arrests and detentions, 23 instances of incommunicado detention and 56 instances of torture and ill-treatment of former ANDSF and government officials carried out by the de facto authorities. 59 extrajudicial killings, 22 arbitrary arrests and detentions and 7 incidents of torture and ill-treatment by the de facto authorities of individuals accused of affiliation with self-identified "Islamic State in Iraq and the Levant - Khorasan Province". 18 extrajudicial killings, 54 instances of torture and ill-treatment and 113 instances of arbitrary arrest and detention and 23 cases of incommunicado detention of individuals accused of affiliation with self-identified "National Resistance Front". 217 instances of cruel, inhuman and degrading punishments carried out by the de facto authorities since 15 August 2021 118 instances of excessive use of force by the de facto authorities between 15 August 2021 and 15 June 2022. Human rights violations affecting 173 journalists and media workers, 163 of which were attributed to the de facto authorities. Among these were 122 instances of arbitrary arrest and detention, 58 instances of ill-treatment, 33 instances of threats and intimidation and 12 instances of incommunicado

detention.[1] Six journalists were also killed during the period (five by self-identified Islamic State in Iraq and the Levant - Khorasan Province, one by unknown perpetrators). Human rights violations affecting 65 human rights defenders, 64 of which were attributed to the de facto authorities. Among these were 47 arbitrary arrests, 17 cases of incommunicado detention, 10 cases of ill-treatment and 17 cases of threats and intimidation. "(p. 81)

Andere nieuws bronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan ailes behalve vreedzaam is (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022, pp. 10-12, beschikbaar op:https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf). De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst volatiel: "As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with a large-scale humanitarian emergency in the country, UNHCR continues to call on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection. In line with the commitment by UN Member States under the Global Refugee Forum to the equitable sharing of responsibility for international refugee protection, UNHCR also considers that it would not be appropriate to return forcibly nationals or former habitual residents of Afghanistan to countries in the region, since countries such as Iran and Pakistan currently host large numbers of Afghans and have for decades generously hosted the vast majority of the total global number of Afghan refugees » (UNHCR, « Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan », februari 2022, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>).

Anderzijds, volgens Uw Raad: "4.4.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 aangegeven wordt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een

overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de Taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de Taliban, noch voor de toekomst. Voorts geeft het rapport

ook aan datum deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het Taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars (ibid, p.9-10)” (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022).

De beslissing van het CGVS is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld.

Bovendien vóór de machtsovername door de Taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het CGVS mag de machtsovername door de Taliban – een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan – nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Op 14 februari 2023 heeft de “Cour Nationale du Droit d’Asile” in Frankrijk geconcludeerd dat er in 12 van de 34 Afghaanse provincies sprake is van willekeurig geweld: “13. D’après les indications circonstanciées du rapport « Afghanistan – Country Guidance » établi par l’Agence de l’Union européenne pour l’asile (EUAA) en janvier 2023 sur le fondement d’informations collectées à la date du 31 octobre 2022 (v. p. 124 et suivantes), le conflit armé qui sévit dans les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Panchir, Parwan et Takhar entraîne une situation de violence aveugle à l’égard des civils, dont l’intensité n’est toutefois pas exceptionnelle. Aucun élément d’information plus récent ne permet d’infirmar une telle appréciation. 14. D’une part, selon ce rapport, la province du Panchir est la plus affectée par cette violence aveugle, laquelle y atteint un niveau qui, sans être exceptionnel, reste élevé. Il en résulte que les autorités chargées de l’asile doivent accorder la protection subsidiaire, au titre du 3° de l’article L. 512-1 du code de l’entrée et du séjour des étrangers et du droit d’asile, à un demandeur d’asile ayant vocation à se réinstaller dans cette province dès lors qu’apparaissent des éléments propres à sa situation personnelle, de nature à justifier une telle protection. En revanche, un demandeur afghan ayant vocation à rejoindre une autre province n’est, compte tenu de la situation géographique du Panchir, de sa topographie et de la nature de ses infrastructures routières, pas fondé à soutenir qu’il aurait nécessairement vocation à traverser le Panchir afin de rallier sa propre province de réinstallation et ne saurait, en principe, être protégé du fait des éventuels risques qu’il courrait en cas de traversée du Panchir. 15. D’autre part, il ressort des énonciations du même rapport que la violence aveugle que subissent les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan et Takhar n’atteint pas un niveau élevé, qu’une part significative des victimes civiles de cette violence résulte, dans ces provinces, d’attaques ciblées et que, dans ce contexte, un niveau élevé d’éléments individuels est requis pour justifier les besoins de protection subsidiaire. Il s’ensuit que la protection subsidiaire, au titre du 3° de l’article L. 512-1 précité, ne peut être accordée à un demandeur d’asile ayant vocation à s’y réinstaller qu’en présence d’éléments caractérisant un risque accru d’être exposé aux conséquences de cette violence aveugle, tels qu’une situation de handicap ou une activité professionnelle spécifique” (Cnda, 14 februari 2023, n° 22023959, C+, beschikbaar op :

<http://www.cnda.fr/content/download/211604/2022596/version/1/file/22023959.pdf>).

Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vast gesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet.”

2.3.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker aanvullende landinfo zoals naar verwezen in het middel:

- een e-mail van verzoeker aan het CGVS met vraag om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud;
- EUAA, “Iran - Situation of Afghan Refugees”, December 2022;
- COI Report “Iran Afghans Refugees” EN.pdf;
- Document van verzoeker in Iran en vertaling;
- Document van de school van verzoekers broer in Iran en vertaling;
- Foto’s van verzoeker in Iran;
- EASO “Country of Origin Information Report, Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms”;
- Council on foreign relations, “The Taliban in Afghanistan”, 19 januari 2023.

2.3.3. De verwerende partij legt op 8 februari 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3.4. De rechten van verdediging

Verzoeker voert aan dat hij met een mail aan het CGVS op 1 september 2023 om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft verzocht, aangezien deze zouden ontbroken hebben in de vorige mail van het CGVS d.d. 23 augustus 2023. Hierop zou geen antwoord zijn gekomen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het persoonlijk onderhoud met verzoeker op het CGVS plaatsvond op 11 april 2023 en dat verzoeker daarbij werd bijgestaan door een advocaat.

De verzoeker werd daarbij gevraagd of hij een kopie wenste van de notities, hetgeen hij weigerde. De advocaat formuleerde geen opmerkingen (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Er blijkt ook niet dat verzoeker overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 2, van de vreemdelingenwet, het CGVS heeft verzocht om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Het is pas eerst na het nemen van de bestreden beslissing op 21 augustus 2023 dat verzoeker om een kopie van de stukken van het administratief dossier heeft verzocht. Dit werd door het CGVS aan de advocaat van verzoeker overgemaakt per e-mail van 23 augustus 2023.

Verzoekende partij heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369). Conform artikel 32 van de Belgische Grondwet heeft ieder ‘het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134’. Het inzagerecht laat verzoekende partij of haar advocaat aldus toe om haar dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van haar verdediging en dat het haar toekomt om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen om inzage van het administratief dossier op het CGVS te krijgen. Uit de stukken van het administratief dossier en deze gevoegd bij het verzoekschrift blijkt evenwel niet dat verzoekende partij of haar raadsman een vraag tot inzage aan het CGVS heeft gericht, laat staan dat hieruit

kan blijken dat de inzage in het volledige administratief dossier haar zou zijn geweigerd indien zij hierom had verzocht. Immers, uit het administratief dossier en de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt enkel dat verzoekers advocaat vroeg om een kopie van het administratief dossier door te sturen. Verzoeker duidt geen rechtsregel waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming wordt genomen. De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissingen zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Te dezen toont verzoeker niet aan dat hij *in casu* niet in staat was om een effectieve evenals efficiënte verdediging te organiseren zodat het beginsel van de gelijkheid der wapens wordt ondermijnd.

Een schending van de rechten van verdediging, of het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals bedoeld in artikel 23, § 1, en 46, van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU of van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht uit vrees voor de familie van zijn moeder. Verzoekers vader trouwde tegen de zin van de familie van verzoekers moeder en vreest wraakacties van de familie.

Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

1. Afkomst en identiteit

- De ingeroepen vrees voor vervolging wordt beoordeeld ten opzichte van Afghanistan, het land waarvan hij verklaart over de nationaliteit te beschikken. Het loutere gegeven lange tijd in Iran te hebben verbleven volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

- Verzoeker legt geen geloofwaardig bewijs voor dat zijn identiteit en Afgaanse afkomst bevestigt, zoals een identiteitskaart of Afgaanse paspoort:

- o het enige aangeleverde document, bedoeld voor de erkenning van in Iran geboren buitenlandse kinderen, bevat niet de naam van de verzoeker en staat niet zijn claim als Afgaanse vluchteling;
- o in Griekenland en Kroatië verklaarde hij een andere leeftijd te hebben;
- o verzoeker verklaarde voor de DVZ dat zijn familie nooit vluchtelingenkaarten gehad zou hebben, zodat zijn verklaring over het verliezen van vluchtelingenkaarten een contradictoire toevoeging achteraf lijkt.

- Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij drie zussen en twee levende broers had, zonder melding te maken van halfbroers of -zussen. Voor het CGVS beschreef hij een ander familiebeeld met twee broers, twee zussen, drie halfbroers en twee halfzussen.
- Verzoeker verklaarde dat zijn vader in 1369 (volgens de Iraanse kalender, overeenkomend met 1990-1991) als luitenant uit het leger ontslagen was en gespecialiseerd was in zware wapens. Het document dat hij voorlegt beschrijft zijn vader echter als een soldaat gewapend met een kalasjnikov.
- Verzoeker legt geen documentatie of stukken voor die het verklaarde 23-jarig verblijf in Iran kunnen bevestigen.

2. Asielfeiten

- Verzoekers vader zou zijn vrouw (verzoekers moeder) bij haar familie weggeschaakt hebben toen hij in het leger zat, en de familie van zijn moeder bij de taliban hoorde (CGVS p. 6). Verzoekers vader stopte met het leger in 1369 (1990 – 1991). De taliban werden pas een beweging in 1994 en kwamen aan de macht in 1996.
- Verzoeker verklaart dat zijn vader met een oom (na verzoekers vertrek) terugkeerde naar Afghanistan om daar de vermiste grootvader te gaan zoeken, zij raakten in een gevecht waarbij een aantal familieleden van verzoekers moeder omkwamen en ook de oom dodelijk gewond raakte. Het is vreemd dat ze de grootvader na meer dan twintig jaar zonder contact gingen zoeken, en daarbij zonder legale reisdocumenten zomaar heen en weer konden reizen tussen Iran en Afghanistan, aan wapens konden raken in Iran of tijdens het korte moment dat ze in Afghanistan waren, en dat zijn vader zomaar zijn (jonge) kinderen en twee vrouwen zonder verblijfsdocumenten achterliet in Iran terwijl hij zijn leven ging riskeren.
- Er is geen enkel begin van bewijs van deze gebeurtenissen.
- Twee ooms langs moederskant zouden in het Verenigd Koninkrijk wonen. Het lijkt vreemd om dan in België internationale bescherming te vragen indien hij de familie langs moederskant vreest. Hij vroeg bovendien geen internationale bescherming in de eerdere Europese landen waar hij door reisde.

In het middel betoogt verzoeker dat het gebrek aan identiteitsdocumenten te wijten is aan de algemene situatie van Afghaanse onderdanen in Iran, waar meer dan twee miljoen Afghanen zonder documenten leven, en dat te weinig rekening werd gehouden met deze context.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet, het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Verzoekers verwijzing naar de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran sluit niet uit dat verzoeker dergelijke documenten zou kunnen voorleggen en bevat geen redelijke verklaring voor het ontbreken hiervan. De informatie die hij aanhaalt verwijst naar Afghaanse vluchtelingen die hun vroegere statuut verloren hebben of over recente aankomers. Zelfs indien verzoeker of zijn familie zich in zo'n situatie zou bevinden, sluit dit niet uit dat verzoeker aan de hand van -eventuele vervallen Afghaanse of Iraanse documenten- zijn identiteit kon aantonen, hetgeen hij geheel nalaat. De Raad kan slechts met het CGVS vaststellen dat verzoeker zijn identiteit of Afghaanse afkomst met geen enkel begin van bewijs aantoont, zodat hier terecht sprake is van een negatieve indicatie.

Waar hij aanvankelijk verklaarde dat zijn familie nooit een vluchtelingenkaart had, en later verklaarde zijn Iraanse vluchtelingenkaart verloren te zijn, geeft verzoeker geen aanvaardbare uitleg voor deze elementen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij nooit een Iraanse verblijfsvergunning heeft gehad (Verklaring persoonsgegevens DVZ, nr. 29). Waar verzoeker in het middel verklaart dat hij met het verliezen van de documenten bedoelde dat het verblijfsrecht zelf werd verloren door de niet-verlenging van de Iraanse documenten, geeft verzoeker een *post-factum* verklaring die niet strookt met zijn eerdere verklaringen. Verzoeker verklaarde immers dat hij nooit Iraanse verblijfsdocumenten had. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij met geen enkel document zijn identiteit aannemelijk maakt, weze het nu met actuele documenten, dan wel met documenten die vervallen zouden zijn, dan wel met al dan niet vervallen Afghaanse documenten.

Ook met betrekking tot het document voor de erkenning van kinderen, betoogt verzoeker dat de bewijskracht van dit document niet volledig werd gewaardeerd. Verzoeker gaat daarmee voorbij aan de relevante

vaststellingen met betrekking tot dit document, met name, dat verzoekers naam er niet op leesbaar is, en dat de plaats van geboorte verschillend is dan wat verzoeker verklaarde. Ook verklaarde hij dat dit document ter vervanging zou zijn van zijn afgenomen vluchtelingenkaart, wat door de aard zelf van het document wordt tegengesproken. Verzoekers betoog dat een dergelijk document het voor Afghaanse vluchtelingen gemakkelijker maakt om in Iran verblijfsrecht te krijgen, doet er geen afbreuk aan dat het hier niet gaat om een bewijskrachtig document met betrekking tot zijn identiteit. Verzoekers uitleg omtrent de verschillende redenen waarom hij geen identiteitsdocumenten voorlegde wijzigt niets aan de vaststelling dat zijn identiteit niet is bewezen en dat hij erg afwijkende verklaringen aflegde met betrekking tot zijn leeftijd.

De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker op vijf jaar na niet zou geweten hoe oud hij is. De Raad bevestigt dan ook conform artikel 48/6 dat zulks een negatieve indicatie vormt met betrekking tot verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Waar verzoeker thans een schooldocument van zijn broer in Iran voorlegt, merkt de Raad op dat dit wat betreft het verblijf en de identiteit hoe dan ook een zeer geringe bewijswaarde heeft.

Met betrekking tot zijn gezinssamenstelling verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij drie zussen en twee (nog levende) broers had.

Voor het CGVS beschreef hij een ander familiebeeld met twee broers, twee zussen, drie halfbroers, en twee halfzussen. Waar verzoeker aanvoert dat hij meende dat hij enkel de broers en zussen geboren uit dezelfde ouders moest vermelden, merkt de Raad op dat de vragenlijst van de DVZ expliciet aangeeft dat broers en zussen, met inbegrip van halfbroers of halfzussen moeten worden aangegeven. Verzoeker gaf inderdaad 2 broers en 3 zussen aan en vermeldde verder ook een doodgeboren broer. De vraagstelling was aldus duidelijk en verzoeker blijkt exhaustief te zijn geweest. Verzoekers verklaring dat hij niet beseftte dat hij ook halfbroers en -zussen moest aangeven is niet aannemelijk. Verder biedt verzoekers uitleg geen verklaring waarom verzoeker enerzijds melding maakte van drie volle zussen en anderzijds slechts twee zussen.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker het motief over de documenten met betrekking tot de militaire functie van zijn vader onbesproken laat. Verzoeker weerlegt dan ook niet dat dit document mogelijk over een ander persoon gaat dan zijn vader en dat zijn verklaring hierover niet consistent is.

Verzoeker legt thans foto's voor die zijn verblijf in Iran moeten aantonen. Deze foto's, voor zover kunnen dan wel aantonen dat verzoeker op een bepaald ogenblik in Iran is geweest, zij bevatten evenwel geen bewijs dat verzoeker er gedurende drieëntwintig jaar onafgebroken zou hebben gewoond. Samen met de vaststelling dat verzoeker geen verdere bewijskrachtige stukken voorlegt die het beweerde verblijf in Iran aantonen, kan de Raad slechts besluiten dat verzoeker zijn verblijf niet aantoonst.

Met betrekking tot het eigenlijke asielrelaas, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet. Zo wordt het erg onwaarschijnlijk geacht dat verzoekers vader en oom na meer dan twintig jaar alsnog de grootvader zouden gaan zoeken, en daarbij in een dodelijk gevecht zijn geraakt met de familie van verzoekers moeder. Zij zouden daarbij zonder reisdocumenten heen en weer gereisd zijn tussen Iran en Afghanistan en konden probleemloos aan wapens geraken. Daarbij liet verzoekers vader zomaar zijn (jonge) kinderen en twee vrouwen zonder verblijfsdocumenten achter in Iran terwijl hij zijn leven ging riskeren.

Verzoeker legde ook geen stukken voor met betrekking tot het huwelijk van zijn vader en moeder, noch met betrekking tot de incidenten (verschillende moorden) die zouden hebben plaatsgevonden. Verzoeker staat evenmin de beweringen langs moederskant in de taliban – het zou nochtans onder meer een “*grote commandant*” betreffen. Tenslotte acht het CGVS het ook merkwaardig dat verzoeker bescherming in België zou zoeken terwijl twee ooms langs moederszijde in Engeland verblijven en hem dus gemakkelijk zouden kunnen vinden.

Waar verzoeker nog betwist dat de taliban pas in 1994 een beweging zouden hebben gevormd, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing als een geheel moeten worden gelezen. Gelet op de erg onwaarschijnlijke schets van de gebeurtenissen met de schoonfamilie, de afwezigheid van enig begin van bewijs, dient ook rekening worden gehouden met de ruimere context. Verzoeker betoogt dat hij de term “*taliban*” gebruikte als verzamelterm voor reeds bestanden groeperingen van mujahedien. Dit doet echter geen afbreuk aan dat na een burgeroorlog van 1992 tot 1994, de taliban pas als beweging opkwamen in 1994 en aan de macht kwamen in 1996. De door verzoeker aangehaalde bronnen spreken dit niet tegen. Verzoekers familie vertrok pas naar Iran in 1997. De Raad treedt het CGVS dan ook bij dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader, die reeds in 1990-1991 ontslag zou hebben genomen uit het leger, om deze reden problemen zou hebben gehad met de taliban.

De Raad is van oordeel dat het aan ontbreekt aan overtuigende, consistente details in het asielrelaas van de verzoeker die een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Gelet op het geheel van deze elementen, het ontbreken van enig begin van bewijs, is de Raad van oordeel dat het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, niet kan worden

toegepast. De Raad is van oordeel dat de verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van zijn familiale voorgeschiedenis in Afghanistan.

2.5. Verzoeker verwijst verder naar een vrees voor verwestering

Op basis van de beschikbare informatie komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak

opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is.

Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische

berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan*

targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 1995 en wiens vormende jaren zich in Iran hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Iran vertrokken in 2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds vijfentwintig jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij

afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.6. Subsidiaire bescherming

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet

worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"vermindert"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen

ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT